

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci **žalobkyně: ThaiWorld CZ s.r.o.,** se sídlem Na Můstku 383/1, Praha 1, zast. Mgr. Michaelou Vilhelmovou, advokátkou se sídlem Na Můstku 383/1, Praha 1, proti **žalovanému: Magistrát hlavního města Prahy, odbor živnostenský a občanskosprávní,** se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2009, č. j. MHMP 793351/08/B/Hoch-91, ve věci pozastavení provozování živnosti, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 11. 2010, č. j. 10 Ca 146/2009 - 54,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 11. 2010, č. j. 10 Ca 146/2009 - 54, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru živnostenského a občanskoprávního, ze dne 9. 3. 2009, č. j. MHMP 793351/08/B/Hoch-91, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 17 000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám její zástupkyně Mgr. Michaely Vilhelmové, advokátky se sídlem Na Můstku 383/1, Praha 1.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností brojí žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) proti shora označenému rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2009, č. j. MHMP 793351/08/B/Hoch-91. Žalovaný tímto rozhodnutím zamítl odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 1, odboru živnostenského, ze dne

29. 10. 2008, č. j. ŽIO/S/114861/2008/DĚ, kterým bylo stěžovatelce pozastaveno provozování vázané živnosti s předmětem podnikání „Masérské, rekondiční a regenerační služby“ v provozovně v sídle stěžovatelky do doby odstranění závadného stavu, nejdéle však na dobu jednoho roku. Důvodem tohoto rozhodnutí bylo, že předmětná provozovna je k účelu provozování živnosti užívána v rozporu s účelem, pro který byl prostor zkolaudován. V právě uvedeném byl správním orgánem spatřován rozpor s § 17 odst. 4 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „živnostenský zákon“), dle kterého je podnikatel povinen zajistit, aby provozovna byla způsobilá pro provozování živnosti podle zvláštních právních předpisů. Živnostenský úřad tak stěžovatelce pozastavil provozování živnosti v této provozovně dle § 58 odst. 3 živnostenského zákona.

Městský soud v odůvodnění svého rozhodnutí vyšel z následujících úvah. Souhlas stavebního úřadu s provedením ohlášené stavby (stavebních úprav) z 2. 1. 2008 byl usnesením stavebního úřadu ze dne 31. 1. 2008 ve spojení s rozhodnutím nadřízeného orgánu ze dne 14. 5. 2008 zrušen. Dle městského soudu jde o rozhodné skutečnosti ve vztahu k otázce, zda prostor původně kolaudovaný jako byt se mohl podaným ohlášením stavebních úprav spojeným se změnou jeho užívání stát provozovnou (nebytovým prostorem). Od právní moci rozhodnutí stavebních úřadů o zrušení výše zmíněného souhlasu tak nastal stav, kdy stavební úpravy předmětného prostoru původně sloužícího jako byt, které podmiňovaly užívání tohoto prostoru jako provozovny, se staly nepovolenou stavbou, kterou není možné pro nový účel užívat.

Městský soud v odůvodnění svého rozsudku dále konstatoval, že rozhodnutí stavebních úřadů (zde rozhodnutí, jimiž byl zrušen souhlas stavebního úřadu se stavebními úpravami) jsou podkladovými rozhodnutími pro rozhodnutí živnostenských úřadů o pozastavení provozování živnosti. Z § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), *a contratio* dovodil, že mu v řízení pod sp. zn. 10 Ca 146/2009 nepřísluší přezkoumávat tato rozhodnutí stavebních úřadů, neboť ta jsou samostatně soudně přezkoumatelná. Městský soud uvedl, že dle § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumávání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Pokud by došlo ke zrušení rozhodnutí stavebních úřadů, je taková skutečnost důvodem pro obnovu řízení dle § 100 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Následné zrušení rozhodnutí stavebních úřadů soudem poté, co nabyla právní moci rozhodnutí živnostenských úřadů, by dle městského soudu nemohlo vést ke zrušení rozhodnutí živnostenských úřadů.

V napadeném rozsudku městský soud dále uvedl, že živnostenskému úřadu nepříslušelo samostatně posuzovat stav věci zjištěný stavebním úřadem, ale byl pravomocným rozhodnutím stavebního úřadu vázán. Soud konstatoval, že skutečnost, že šlo o nepovolenou stavbu, za přistoupení zjištění, že stěžovatelka stavbu jako provozovnu užívá, postačuje k pozastavení provozování živnosti. Účinky ohlášení záměru započít s užíváním stavby dle § 120 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), jichž se stěžovatelka dovolává, nemohly dle městského soudu být pro rozhodnutí živnostenského úřadu relevantní, obdobně jako nemohlo být zohledněno následně vydané rozhodnutí

Magistrátu hlavního města Prahy, stavebního odboru, ze dne 11. 3. 2009, jímž bylo v rámci odvolacího řízení zrušeno rozhodnutí o zákazu užívání stavby.

Městský soud ve svém rozhodnutí dodal, že záměr započít s užíváním stavby dle § 120 odst. 1 ve spojení s § 126 odst. 4 stavebního zákona byl stavebnímu úřadu oznámen dne 23. 1. 2008, platí pak, že s užíváním stavby pro účel, k němuž byla povolena, může být započato, pokud do 30 dnů od oznámení stavební úřad užívání stavby nezakáže. V daném případě však bylo dne 31. 1. 2008 rozhodnuto, byť nepravomocně, o zrušení souhlasu s ohlášenými stavebními úpravami podmiňujícími změnu užívání stavby. Stavebník a potažmo stěžovatelka si tak mohli být vědomi od doručení rozhodnutí ze dne 31. 1. 2008, že v případě, že rozhodnutí o zrušení souhlasu nabude právní moci, půjde o stavbu nepovolenou, kterou nelze užívat. Předpokladem užívání stavby je existující povolení stavby (účinné povolení, souhlas). Městský soud dále uvedl, že mezi důvody, pro které lze zakázat užívání stavby dle § 120 odst. 2, nefiguruje zrušení souhlasu s ohlášenou stavbou či zrušení stavebního povolení. Je to z toho důvodu, že stavební zákon vychází z premisy, že nedovolenou stavbu nelze užívat, a nastane-li takový stav, není nutno její užívání zakazovat, ale zákaz vyplývá implicitně ze stavebního zákona.

Stěžovatelka napadla rozsudek městského soudu kasační stížností, ve které namítla, že zrušení souhlasu stavebního úřadu ze dne 31. 1. 2008 není dokument, z něhož by se dalo dovodit, že příslušný prostor není možné užívat jako provozovnu masáží, a nelze na něj tedy aplikovat ust. § 57 odst. 3 správního řádu, což se dle stěžovatelky ve skutečnosti ani nestalo. Stěžovatelka má za to, že živnostenský úřad vydal své rozhodnutí až dne 29. 10. 2008 nikoli na základě rozhodnutí z 31. 1. 2008, ale ze zcela jiného podnětu. Poukázala v této souvislosti na to, že dne 8. 8. 2008 s ní zahájil stavební úřad správní řízení o správním deliktu spočívajícím v užívání předmětného prostoru bez odpovídajícího kolaudačního rozhodnutí. Dne 19. 9. 2008 vydal stavební úřad rozhodnutí o okamžitém uzavření provozovny masáží a následně vydal živnostenský úřad dne 29. 10. 2008 rozhodnutí o pozastavení provozování živnosti v předmětné provozovně. V obou rozhodnutích byl uveden shodný důvod, a to že prostor nebyl zkolaudován pro účely provozování masáží. Dle stěžovatelky je tak patrné, že rozhodnutí živnostenského úřadu nevycházelo z usnesení ze dne 31. 1. 2008 o zrušení souhlasu s ohlášenou stavbou, ale vycházelo z rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 19. 9. 2008, které nebylo pravomocné, a odkud převzalo i odůvodnění. Rozhodnutí stavebního úřadu nikdy nenabylo právní moci, jelikož bylo v odvolacím řízení zrušeno ze strany Magistrátu hlavního města Prahy, stavebního odboru, rozhodnutím ze dne 11. 3. 2009. Živnostenský úřad tak provedl výklad stavebního zákona, k němuž nebyl kompetentní, a navíc jej provedl v rozporu s výkladem Magistrátu hlavního města Prahy uvedeným v rozhodnutí ze dne 11. 3. 2009, kterým byl dle stěžovatelky vázán.

V kasační stížnosti stěžovatelka uvedla námitky, proč dle jejího názoru bylo zrušení souhlasu s ohlášenou stavbou ze dne 2. 1. 2008 nesprávné. Stěžovatelka vyjádřila nesouhlas s tím, že ohlášení nemohlo nastolit účinky ohlášení dle § 104 odst. 2 stavebního zákona, neztotožňuje se totiž se stavebním úřadem, že by dokumentace ohlášení musela být zpracována osobou se zvláštní kvalifikací. Navíc i při hypotetické úvaze, že ohlášení stavby nebylo v souladu se zákonem, měl stavební úřad postupovat dle § 107 odst. 2 stavebního zákona a provádění stavby zakázat rozhodnutím vydaným ve 30 dnech od ohlášení.

Stavební úřad tak dle stěžovatelky měl jedinou možnost, jak reagovat na údajně vadné ohlášení stavby ze dne 14. 11. 2007, a to stavbu zakázat do 14. 12. 2007. Jestliže tak neučinil, nemůže volit jiný postup podle správního řádu, aniž by porušil zákon. Stěžovatelka je přesvědčena, že městský soud nezohlednil skutečnost, že zrušení souhlasu s provedením ohlášené stavby porušilo ust. § 156 odst. 2 správního řádu, dle kterého je možno osvědčení nebo sdělení správního orgánu, které je v rozporu s právními předpisy, zrušit jen po dobu, po kterou trvají jeho účinky. Stavební práce byly dokončeny dne 22. 1. 2008, tehdy dle stěžovatelky pominuly účinky souhlasu s provedením ohlášené stavby a stavební úřad tak tento souhlas nemohl dne 31. 1. 2008 rušit na základě § 156 odst. 2 správního řádu.

Stěžovatelka také poukázala na to, že na základě ohlášení stavby byl dne 2. 1. 2008 vydán souhlas s prováděním ohlášené stavby. Na jeho základě stěžovatelka provedla stavební úpravy a poté, co je dokončila, dne 23. 1. 2008 byl stavebnímu úřadu oznámen záměr stavbu užívat. V této době byl souhlas platný a neexistoval žádný správní akt, který by jej rušil. Dokončením stavebních úprav tak tehdy vznikla řádná stavba. Dne 31. 1. 2008 sice stavební úřad vydal usnesení o zrušení souhlasu s ohlášenou stavbou, to však vzhledem k podanému odvolání nenabylo právní moci. Do doby než dne 22. 5. 2008 právní moci zrušení souhlasu nabylo, vydal stavební úřad (byť mlčky) souhlas s užíváním stavby, když po dobu 30 dnů od ohlášení záměru užívat stavbu její užívání dle § 120 odst. 2 nezakázal. Pozdější případné zrušení souhlasu s ohlášenou stavbou nemohlo dle stěžovatelky ovlivnit existenci stavby ani možnost jejího užívání. I přes zmíněné námitky se stěžovatelka domnívá, že zásadního pochybení se městský soud dopustil, nepřerušil-li své řízení do doby, než jiný senát městského soudu rozhodne o žalobě ve věci zrušení předmětného souhlasu s ohlášenou stavbou, která byla před městským soudem projednávána pod sp. zn. 5 Ca 247/2008.

Stěžovatelka navrhla napadený rozsudek městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje s rozsudkem městského soudu. V době, kdy živnostenský úřad rozhodoval, byl souhlas s ohlášenou stavbou pravomocně zrušen, šlo tedy o stavbu nepovolenou. Živnostenským úřadům nepřísluší posuzovat věci podle stavebních předpisů ani přehodnocovat rozhodnutí stavebních úřadů, ale naopak jsou jejich rozhodnutími vázány. Z tohoto důvodu se žalovaný nevyjádřil k tvrzením v kasační stížnosti, které se týkají postupu stavebních úřadů a jejich rozhodnutí. Žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, stěžovatelka je v řízení o kasační stížnosti zastoupena advokátkou. Důvod kasační stížnosti odpovídá důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Zdejší soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zkoumal při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že předmětem sporu mezi stranami je otázka, zda stěžovatelka mohla předmětný prostor v ulici Na Můstku v Praze, který měla v podnájmu, užívat jako provozovnu masáží, nebo zda bylo možno tento prostor užívat pouze k bydlení.

Ze spisu k dané věci vyplynuly tyto skutečnosti:

Stěžovatelka jako podnájemce uzavřela dne 23. 2. 2008 s Mgr. M. V. smlouvu o podnájmu nebytových prostor v ulici Na Můstku 383/1 v Praze, aby jej mohla využívat jako provozovnu thajských masáží. Mgr. M. V. měla oprávnění předmětný prostor užívat na základě smlouvy o nájmu bytu ze dne 26. 3. 2007, přičemž majitelka bytu dala souhlas s možností dát byt do podnájmu a se změnou užívání bytové jednotky na provozovnu masáží.

Majitelce bytu byl dne 2. 1. 2008 pod č. j. Výst. 109855/2007-H1/383 vydán souhlas s provedením ohlášené stavby: „stavebních úprav bytu ve 2. patře domu – zřízení provozovny masáží Praha 1, Staré Město č. p. 383, Na Můstku 1“. Dle tohoto souhlasu byla stavba kvalifikována jako stavební úpravy pro změny v užívání části stavby, kterými se nezasahuje do nosných konstrukcí stavby, nemění se její vzhled a nevyžadují posouzení vlivů na životní prostředí [§ 104 odst. 2 písm. n) stavebního zákona]. Ohlášení této stavby bylo stavebnímu úřadu doručeno dne 14. 11. 2007. Dne 23. 1. 2008 byl stavebnímu úřadu oznámen záměr započít s užíváním dokončené stavby, která byla předmětem souhlasu ze dne 2. 1. 2008. Ze spisu žádným způsobem nevyplývá, že by ve lhůtě 30 dnů od doručení tohoto oznámení bylo zakázáno užívání této stavby.

Usnesením ze dne 31. 1. 2008, č. j. Výst. 012903/2008-M-1/383, Úřad městské části Praha 1, odbor výstavby, na základě § 156 odst. 2 správního řádu zrušil souhlas s provedením ohlášené stavby ze dne 2. 1. 2008, a to z důvodu, že souhlas byl vydán bez souhlasu jednoho z vlastníků předmětného objektu, tj. Městské části Praha 1, v čemž byl spatřován rozpor s § 11 zákona č. 72/1994 Sb., kterým se upravují některé spoluvlastnické vztahy k budovám a některé vlastnické vztahy k bytům a nebytovým prostorům a doplňují některé zákony (zákon o vlastnictví bytů), ve znění pozdějších předpisů. O odvolání proti tomuto usnesení dne 14. 5. 2008 rozhodl Magistrát hlavního města Prahy, odbor stavební, pod č. j. S-MHMP 146881/2008/OST/Dl/Cs, tak, že jej částečně změnil (do výroku vložil text, že se souhlas ze dne 2. 1. 2008 ruší s účinky ex tunc, tedy se zpětnou platností od dne doručení souhlasu, dále změnil poučení o opravných prostředcích), ve zbytku pak výrok usnesení potvrdil.

Ve spise je založeno též rozhodnutí Úřadu městské části Praha 1, odboru výstavby, ze dne 19. 9. 2008, č. j. Výst. 100370/2008-H-1/383, jímž byl stěžovatelce vydán okamžitý zákaz užívání stavby – provozovny thajských masáží – v rozporu s kolaudovaným účelem. Uvedené rozhodnutí bylo v odvolacím řízení zrušeno rozhodnutím Magistrátu města Prahy, odboru stavebního, ze dne 11. 3. 2009, č. j. S-MHMP 12187/2008/OST/Dl, a věc byla vrácena Úřadu městské části Praha 1, odboru výstavby, k novému projednání.

Za výše popsaného stavu věci bylo vydáno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 1, odboru živnostenského, ze dne 29. 10. 2008, č. j. ŽIO/S/114861/2008/DĚ, kterým bylo

stěžovatelce pozastaveno provozování živnosti v provozovně na Můstku 383/1 na Praze 1 do doby odstranění závadného stavu, nejdéle na dobu jednoho roku. V tomto rozhodnutí správní orgán vyšel z toho, že předmětné prostory jsou vzhledem ke zrušení souhlasu s provedením stavebních úprav, což je nutný předpoklad pro změnu v užívání, stále bytovou jednotkou, tedy prostorem určeným k bydlení, nikoli provozování masáží. Stěžovatelka tak porušuje ust. § 17 odst. 4 živnostenského zákona, dle kterého je podnikatel povinen zajistit, aby jeho provozovna byla způsobilá pro provozování živnosti podle zvláštních právních předpisů. Uvedené rozhodnutí potvrdil žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 3. 2009, které bylo napadeno žalobou před městským soudem.

Nejvyšší správní soud při přezkumu rozsudku městského soudu vyšel z těchto úvah:

Dle § 126 odst. 1 stavebního zákona lze stavbu užívat jen k účelu vymezenému zejména v kolaudačním rozhodnutí, v ohlášení stavby, ve veřejnoprávní smlouvě, v certifikátu autorizovaného inspektora, ve stavebním povolení, v oznámení o užívání stavby nebo v kolaudačním souhlasu.

Dle § 126 odst. 4 stavebního zákona platí, že „*pokud je změna v užívání stavby podmíněna změnou dokončené stavby, která vyžaduje ohlášení nebo stavební povolení, postupuje se podle § 105 až 117. Po dokončení změny stavby se podle okolností postupuje podle § 120 nebo 122.*“ Z právě citovaného ustanovení vyplývá, že v případech, na které toto ustanovení dopadá, je nutno zamýšlenou stavbu nejprve povolit odpovídajícím způsobem podle § 105 až 117 stavebního zákona (tj. dle okolností souhlasem s provedením ohlášené stavby, stavebním povolením, na základě veřejnoprávní smlouvy, příp. ve zkráceném stavebním řízení). Následně je pak dokončenou stavbu možno užívat dle okolností na základě oznámení záměru o užívání dokončené stavby dle § 120 stavebního zákona nebo na základě kolaudačního souhlasu dle § 122 stavebního zákona, jsou-li v obou případech dodrženy zákonné podmínky.

V nynější věci stavební úřad ohlášenou stavbu kvalifikoval dle § 104 odst. 2 písm. n) stavebního zákona jako „*stavební úpravy pro změny v užívání části stavby, kterými se nezasahuje do nosných konstrukcí stavby, nemění se její vzhled a nevyžadují posouzení vlivů na životní prostředí*“. Provádění staveb spadající pod vymezení v § 104 odst. 2 stavebního zákona přitom podléhá ohlášení dle § 105 a násl. stavebního zákona.

Stavební zákon reguluje, jak může stavební úřad reagovat na podané ohlášení stavby. Dle § 105 odst. 4 stavebního zákona stavební úřad podání odloží, nemá-li toto podání náležitosti ohlášení stavby vyžadované v § 105 odst. 1 až 3 stavebního zákona. Usnesení o odložení stavební úřad zasílá stavebníkovi do 15 dnů ode dne učinění podání spolu s poučením o správném postupu při ohlašování staveb a o tom, že se stavbou nelze započít. Pokud nedojde k odložení podání, stavební úřad může vydat souhlas s provedením ohlášené stavby dle § 106 stavebního zákona nebo může dle § 107 tohoto zákona provedení ohlášené stavby zakázat. Co se týče souhlasu s provedením ohlášené stavby, z § 106 odst. 1 stavebního zákona vyplývá, že stavební úřad vydává tento souhlas písemně. V případě, že takový písemný souhlas není stavebníkovi doručen do 40 dnů ode dne, kdy ohlášení došlo stavebnímu úřadu, ani mu v této době nebude doručen zákaz podle § 107, platí, že stavební

úřad souhlas udělil; tímto způsobem tak stavební zákon počítá i s mlčky vydaným souhlasem s provedením ohlášené stavby.

Stavebnímu úřadu v nynější věci bylo podáno ohlášení stavby dne 14. 11. 2007. Stavební úřad přitom uvedené ohlášení stavby ani neodložil ve smyslu § 105 odst. 4 stavebního zákona a ani nevydal zákaz dle § 107 stavebního zákona, jak vyplývá ze spisu stavebního úřadu, který měl městský soud při projednávání věci k dispozici a který měl k dispozici i zdejší soud, jelikož tento spis byl připojen ke spisu zdejšího soudu sp. zn. 7 As 109/2012. Stavební úřad v reakci na toto ohlášení stavby vydal dne 2. 1. 2008 písemný souhlas s provedením ohlášené stavby. Je však třeba zdůraznit, že k vydání tohoto písemného souhlasu dne 2. 1. 2008 došlo až 49. dne po ohlášení stavby učiněné dne 14. 11. 2007. Je tak zřejmé, že již před vydáním písemného souhlasu došlo na základě ust. § 106 odst. 1, věty poslední, stavebního zákona k udělení souhlasu mlčky. Dle věty poslední uvedeného ustanovení totiž platí, že *nebude-li stavebníkovi souhlas doručen do 40 dnů ode dne, kdy ohlášení došlo stavebnímu úřadu, ani mu v této lhůtě nebude doručen zákaz podle § 107, platí, že stavební úřad souhlas udělil.*

Stavební úřad sice písemný souhlas ze dne 2. 1. 2008 zrušil usnesením ze dne 31. 1. 2008, č. j. Výst. 012903/2008-M-1/383, které bylo vydáno dle § 156 odst. 2 správního řádu a které bylo potvrzeno rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy, odboru stavebního, ze dne 14. 5. 2008, avšak zrušení tohoto souhlasu ze dne 2. 1. 2008 nemohlo nic změnit na existenci předchozího mlčky vydaného souhlasu s provedením ohlášené stavby, jelikož se tohoto mlčky vydaného souhlasu netýkalo.

Základ argumentace správních orgánů i městského soudu pro závěr, že předmětný prostor není možno užívat jako provozovnu masáží, tvořila úvaha, že zrušením písemného souhlasu s provedením stavby ze dne 2. 1. 2008 odpadl právní podklad pro provedení stavebních úprav podmiňujících změnu užívání stavby. S ohledem na to, co zdejší soud uvedl výše, je zřejmé, že již tento výchozí bod argumentace správních orgánů i městského soudu je nesprávný, jelikož zde po celou dobu existoval mlčky vydaný souhlas se stavebními úpravami ve smyslu § 106 odst. 1, věty poslední, stavebního zákona, jehož se zrušení souhlasu ze dne 2. 1. 2008 netýkalo. Za takové situace se zdejší soud vzhledem k okolnostem případu nemohl ztotožnit ani se závěrem, že užívání provozovny stěžovatelky v ulici Na Můstku v Praze bylo v rozporu se stavebním zákonem.

Nejvyšší správní soud přitom vyšel z toho, že dne 14. 11. 2007 byla stavebnímu úřadu oznámena stavba ve smyslu § 104 odst. 2 písm. n) stavebního zákona, tj. stavební úpravy pro změny v užívání části stavby, kterými se nezasahuje do nosných konstrukcí stavby, nemění se její vzhled a nevyžadují posouzení vlivů na životní prostředí. Již z ohlášení bylo patrno, že stavební úpravy mají sloužit pro změnu užívání prostoru jako provozovny masáží. Na základě § 106 odst. 1, věty poslední, stavebního zákona uplynutím 40 dnů od ohlášení stavby, které bylo stavebnímu úřadu oznámeno dne 14. 11. 2007, platí, že byl souhlas vydán. Po dokončení ohlášené stavby byl dne 23. 1. 2008 stavebnímu úřadu oznámen záměr započít s užíváním stavby ve smyslu § 120 odst. 1 stavebního zákona. Vzhledem k tomu, že po dobu 30 dnů od oznámení užívání stavby nebylo vydáno rozhodnutí, které by užívání stavby zakazovalo, mohlo být započato s užíváním stavby

pro nový účel – jako provozovny thajských masáží. V daném případě tak bylo plně naplněno ust. § 126 odst. 4 stavebního zákona a došlo ke změně v užívání části stavby.

Nejvyšší správní soud proto přisvědčil stěžovatelce v tom smyslu, že předmětný prostor neužívala jako provozovnu masáží v rozporu se stavebním zákonem.

S ohledem na to, že mlčky vydaný souhlas s provedením ohlášené stavby v dané věci nebyl nikdy zrušen, nebylo třeba, aby se zdejší soud vyjadřoval k tomu, jaký dopad by mělo případné zrušení souhlasu s provedením ohlášené stavby na možnost užívat takto ohlášenou stavbu dle § 120 stavebního zákona v návaznosti na ohlášení záměru stavbu užívat. Uvedenou otázku Nejvyšší správní soud neposuzoval, protože posuzování takové otázky neodpovídají skutkové okolnosti nynějšího případu.

Nejvyšší správní soud se však neztotožnil s kasačními námitkami, v nichž stěžovatelka poukazovala na to, že rozhodnutí živnostenského úřadu a žalovaného nebylo založeno na zrušení souhlasu s provedením ohlášené stavby ze dne 31. 1. 2008, ale vycházelo z rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 19. 9. 2008, jímž byl stěžovatelce vydán okamžitý zákaz užívat předmětný prostor jako provozovnu thajských masáží.

Zdejší soud konstatuje, že jak provostupňové rozhodnutí Úřadu městské části Praha 1, odboru živnostenského, tak rozhodnutí žalovaného sice v odůvodnění uvádějí, že bylo vydáno shora zmíněné rozhodnutí ze dne 19. 9. 2008 o okamžitém zákazu užívání uvedených prostor jako provozovny masáží. Obě uvedená rozhodnutí však výslovně reflektují skutečnost, že v době jejich vydání nebylo rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 19. 9. 2008 v právní moci a o existenci tohoto rozhodnutí se zmiňují jen při popisu okolností případu. Nelze soudit, že by tato rozhodnutí vycházela z výroku rozhodnutí ze dne 19. 9. 2008 o okamžitém zákazu užívání daných prostor jako provozovny masáží, taková domněnka nemá ani oporu v odůvodnění těchto rozhodnutí. Důvod, který vedl Úřad městské části Praha 1, odbor živnostenský, a žalovaného k pozastavení provozování živnosti stěžovatelky v provozovně v ulici Na Můstku v Praze, je z jejich rozhodnutí jasně patrný. Tímto důvodem bylo, že došlo ke zrušení souhlasu s provedením ohlášené stavby ze dne 2. 1. 2008, jehož existence byla v dané věci dle názoru správních orgánů nutným předpokladem pro změnu v užívání stavby. Prostor, který stěžovatelka užívala jako provozovnu, tak zůstal podle správních orgánů bytovou jednotkou, kterou nebylo možno užívat jako provozovnu masáží. Zásadním podkladem pro rozhodnutí Úřadu městské části Praha 1, odboru živnostenského, i žalovaného tak bylo zrušení souhlasu ze dne 2. 1. 2008, na základě čehož tyto orgány dospěly k závěru, že předmětný prostor stěžovatelka jako provozovnu užívá v rozporu s právními předpisy, nikoli rozhodnutí ze dne 19. 9. 2008, jak tvrdí stěžovatelka. Naznačená úvaha živnostenských úřadů pak byla předmětem přezkumu ze strany městského soudu i zdejšího soudu.

Nelze přitom souhlasit se stěžovatelkou, která v kasační stížnosti uvedla, že živnostenský úřad provedl výklad stavebního zákona, k němuž nebyl příslušný. V dané věci byl aplikován § 58 odst. 4 živnostenského zákona, podle kterého „*živnostenský úřad pozastaví provozování živnosti v provozovně, jsou-li při provozování živnosti v dané provozovně závažným způsobem porušeny nebo jsou-li porušovány povinnosti stanovené tímto zákonem nebo zvláštními právními předpisy.*“ Aby mohl živnostenský úřad naplnit citované

ustanovení, musí mít možnost posoudit i to, zda užívání provozovny odpovídá stavebním předpisům, pokud tu není rozhodnutí příslušných orgánů o této otázce. V době, kdy bylo v dané věci vydáno prvostupňové správní rozhodnutí i rozhodnutí žalovaného, neexistovalo žádné pravomocné rozhodnutí jiného orgánu, které by deklarovalo nemožnost užívání předmětného prostoru jako provozovny.

Stěžovatelka v kasační stížnosti v dané souvislosti poukázala na rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru stavebního, ze dne 11. 3. 2009, č. j. S-MHMP 12187/2008/OST/Dl, které zrušilo rozhodnutí stavebního úřadu z 19. 9. 2008 o okamžitém zákazu užívání předmětného prostoru pro rozpor tohoto užívání se stavebními předpisy, a věc vrátilo stavebnímu úřadu k dalšímu projednání. Vzhledem k tomu, že na základě tohoto rozhodnutí z 11. 3. 2009 byla věc vrácena zpět před prvostupňový stavební úřad k dalšímu projednání, o zákazu užívání stavby tak stále nebylo definitivně rozhodnuto, nebylo zde ani v době rozhodování žalovaného, který vydal žalobou napadené rozhodnutí dne 9. 3. 2009, žádné pravomocné rozhodnutí, z nějž by mohl vyjít, nehledě ke skutečnosti, že rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru stavebního, ze dne 11. 3. 2009, na něž odkazuje stěžovatelka, bylo vydáno až poté, co bylo vydáno rozhodnutí žalovaného ve věci pozastavení provozování živnosti v předmětné provozovně přezkoumávané městským soudem v nynější věci.

Jak již bylo výše uvedeno, zrušení písemného souhlasu s provedením ohlášené stavby ze dne 2. 1. 2008 nemohlo ovlivnit pro nynější věc zcela zásadní skutečnost, že již před vydáním tohoto písemného souhlasu došlo k udělení souhlasu mlčky ve smyslu § 106 odst. 1, věty poslední, stavebního zákona. Posuzování kasačních námitek vztahujících se k úvahám městského soudu ve vztahu k tomuto písemnému souhlasu a tomu odpovídajícímu postupu v řízení se proto jeví jako nadbytečné, jelikož městský soud měl především reflektovat tento mlčky udělený souhlas a nevycházet ve svém rozsudku ze zrušení písemného souhlasu, které v tomto případu nehraje rozhodující roli.

Nejvyšší správní soud na tomto místě shrnuje, že po provedeném přezkumu přisvědčil stěžovatelce v tom, že předmětný prostor mohla užívat jako provozovnu masáží, její kasační stížnost je tak důvodná. Zdejší soud z tohoto důvodu dle § 110 odst. 1, věty první, s. ř. s. zrušil napadený rozsudek městského soudu, tomuto soudu ale věc nevrátil k dalšímu řízení, jelikož rozhodl též o zrušení rozhodnutí žalovaného. Dle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. zdejší soud totiž může, dospěje-li k tomu, že kasační stížnost je důvodná, rozsudkem zrušit nejen rozhodnutí krajského, resp. městského soudu, ale též dle povahy věci sám rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu, za přiměřeného použití § 75, § 76 a § 78 s. ř. s. K takovému postupu přitom není potřeba návrhu (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 1. 2012, č. j. 2 Afs 68/2011 - 212).

V nynější věci přitom zdejší soud shledal, že ke zrušení rozhodnutí žalovaného byly dány důvody již před městským soudem, proto dle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. za přiměřeného použití ust. § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. zrušil též rozhodnutí žalovaného, kterému věc vrátil k dalšímu řízení. V tomto řízení je žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu dle § 110 odst. 2 s. ř. s., byl proto povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházely zrušenému rozhodnutí městského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodl o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98).

Žalovaný neměl ve věci úspěch, náhrada nákladů mu proto nepřísluší. Stěžovatelka měla ve věci plný úspěch, má proto dle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložila, proti žalovanému.

Tyto náklady řízení jsou tvořeny částkou 5 000 Kč za soudní poplatky (soudní poplatek za žalobu ve správním soudnictví proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 2 000 Kč a soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 3 000 Kč). Za stěžovatelkou důvodně vynaložené náklady řízení zdejší soud považuje celkem pět úkonů právní služby ve smyslu § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“).

Mezi tyto úkony spadá převzetí a příprava zastoupení nebo obhajoby na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu] a podání žaloby jakožto písemné podání soudu nebo jinému orgánu týkající se věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], které učinil JUDr. Václav Luťcha, advokát se sídlem Opatovická 18, Praha 1, který stěžovatelku zastupoval na počátku řízení před městským soudem. Po podání žaloby změnila stěžovatelka právní zastoupení ve věci a v části řízení ji zastupovala JUDr. Michaela Šubrtová, advokátka se sídlem Dlouhá 16, Praha 1, která však neučinila žádný úkon právní služby, který by představoval stěžovatelkou důvodně vynaložený náklad řízení. Následně stěžovatelka v řízení před městským soudem znovu změnila právní zastoupení a pověřila svým zastupováním Mgr. Michaelu Vilhelmovou, advokátku se sídlem Na Můstku 383/1, Praha 1, která učinila ve věci zbylé tři úkony právní služby, za něž zdejší soud stěžovatelce přiznal náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Jde o dvě písemná podání soudu nebo jinému orgánu týkající se věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] – repliku k vyjádření žalovaného před městským soudem a kasační stížnost a dále o účast na jednání před městským soudem, které trvalo 50 minut [jde o úkon právní služby dle § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu].

Za každý úkon právní služby v dané věci náleží mimosmluvní odměna ve výši 2 100 Kč [§ 9 odst. 3 písm. f), ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tedy za jeden úkon právní služby náleží 2 400 Kč, vzhledem k tomu, že ve věci bylo učiněno pět úkonů právní služby, náleží za ně stěžovatelce částka 12 000 Kč (5 × 2 400 Kč). Žádný z advokátů, kteří stěžovatelku zastupovali, nedoložil, že by byl plátcem daně z přidané hodnoty.

Celková částka náhrady nákladů řízení před městským soudem a před Nejvyšším správním soudem tak činí 17 000 Kč (5 000 Kč + 12 000 Kč), kterou je žalovaný povinen

zaplatit stěžovatelce k rukám její zástupkyně Mgr. Michaely Vilhelmové, advokátky se sídlem Na Můstku 383/1, Praha 1, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

K nákladům řízení zdejší soud dodává, že v řízení před soudy v dané věci stěžovatelka měla postupně celkem tři zástupce z řad advokátů. Za úkon právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, tj. převzetí a přípravu zastoupení nebo obhajoby na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb, který byl účelně vynaložen před soudem, zdejší soud považuje tento úkon jen u prvního zástupce stěžovatelky. Z obsahu spisu nevyplývá žádný relevantní důvod, pro který by následné změny zástupců stěžovatelky měly z pohledu nákladů řízení jít k tíži žalovaného (k tomu srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 1. 2005, sp. zn. 29 Odo 909/2004, dostupné z www.nsoud.cz).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. listopadu 2012

JUDr. Radan Malík
předseda senátu